

Arrest

nr. 79 723 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag, ingediend door verzoeker op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2009 en 03.12.2009 (en aanvulling d.d. 02.11.2010) die werden ingediend door :

M., A. geboren op (...) te (...)

adres: (...)

nationaliteit: Nigeria(Bondsrepubl.)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B en legt een arbeidscontract voor. Echter, om hiervoor in aanmerking te komen dient betrokkene tenminste sedert 31.03.2007 op ononderbroken wijze in België te verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij na een onderbreking pas op 10.10.2007 terug in België verblijft (aankomstverklaring d.d. 26.10.2007 toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Gezien betrokkene geen ononderbroken verblijf sedert 31.03.2007 kan aantonen, kan hij zich ook niet dienstig beroepen op dit criterium.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is, Nederlands wenst te leren, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt vervolgens aan dat hij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Aangezien betrokkene echter reeds niet aan de vooropgestelde voorwaarde van het ononderbroken verblijf voldoet, kan hij er geen beroep op doen.

Betrokkene verwijst naar zijn partner S. J. en de kinderen M. D. en M. D. A. die in België verblijven. Ook inzake hun aanvraag tot regularisatie d.d. 30.11.2007 werd op 20.10.2010 een negatieve beslissing genomen en werd hen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een loutere vermelding blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor

Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

art 7, 1, 2° Regelmatig verblijf verstreken sedert 07.01.2008”

Voormelde beslissing werd op 30 juni 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van de Staat secretaris voor Migratie en asielbeleid

wordt aan M.A.

geboren te Douroukou / Nigeria, (...)

van Nigeria nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk

op 30/07/11, het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Malta, Polen, Slovenië en Slowakije, Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

Art. 7,1,2° regelmatig verblijf verstreken sedert 07/01/2008.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar na een eventuele vernietiging van het bevel, het bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven werd op 14 april 2009 uitvoerbaar is, gezien het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het bevel dat aan verzoeker werd gegeven is gesteund op de eerste bestreden beslissing. Indien de Raad een rechtsmiddel zou gegrond achten tegen deze eerste bestreden beslissing en zou overgaan tot de vernietiging ervan, zou ook de rechtsgrond van het bevel verdwijnen. Aangezien het thans aangevochten bevel werd afgeleverd na een nieuw onderzoek van de rechtstoestand van verzoeker, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en gelet op hetgeen hiervoor werd gesteld, kan hem niet zonder meer het belang worden ontzegd. De exceptie inzake het gebrek aan belang bij de vordering tot nietigverklaring dient bijgevolg te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker argumenteert:

“1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: ‘De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [..]’

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te

nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat: a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden; b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bestreden beslissingen d.d. 18.11.2010 en d.d. 30.06.2011) zowel de feitelijke als de Juridische gronden dienen vermeld te worden; c) De motivering afdoende dient te zijn; De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. infine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 24. infine). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.4. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

1.1.5. In casu zijn de bestreden beslissingen van 18.11.2011 en van 30.06.2011 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. infine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. infine).

1.1.6. Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoeker louter omwille van de volgende gegevens: dat verzoeker niet voldoet aan het criterium van 2.8.B van de instructie van 17.09.2009 daar hij niet zou hebben aangetoond ononderbroken op het Belgisch grondgebied te hebben verbleven sinds 31.03.2007; - dat verzoeker geen beroep kan doen op de Commissie van Advies voor Vreemdelingen;

1.1.7. Ten eere wenst verzoeker dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van het criterium 2.8.B. van de instructie van 19.07.2009 niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoeker aan de overige voorwaarden van het criterium 2.8.B. van de instructie van 19.07.2009 voldoet.

1.1.8. Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoeker niet en/of onvoldoende zou hebben aangetoond sinds 31.03.2007 op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn geweest. Verzoeker is duidelijk in zijn standpunt en is van oordeel dat hij minstens sedert 14.03.2007 op het Belgisch grondgebied aanwezig was zodat hij meent te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van 3 jaar conform het criterium 2.8.B. van de instructie van 19.07.2009 (stuk 3).

1.1.9. Ten derde stelt de instructie van 19.07.2009 uitdrukkelijk het volgende: “[...] De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal

verankerd is. of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren. [...]” Verder staat er het volgende te lezen in het vademecum van 21.09.2009 inzake de verduidelijking van de instructie van 19.07.2009: b) Specifieke procedure voor de lokale verankering De Dienst Vreemdelingenzaken gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals bepaald in de punten 2.8.A. of 2.8.B.), of het dossier volledig is en of de aanvraag niet kennelijk ongegrond is. - Indien het dossier in aanmerking komt en gegrond is, wordt de persoon geregulariseerd. - Indien het dossier in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is: legt de minister het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren waarom hij dat doet. [...]“

1.1.10. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat wanneer het dossier van een aanvrager in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is, dan wordt het dossier voorgelegd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een niet bindend advies zal uitbrengen.

1.1.11. In casu is er blijkbaar onduidelijkheid — langs de zijde van verwerende partij over de periode van aanwezigheid van verzoeker op het Belgisch grondgebied — zodat verwerende partij zonder maar zich redelijk en zorgvuldig te gedragen een weigeringsbeslissing neemt. In casu is het dossier van verzoeker niet kennelijk ongegrond zodat minstens verwerende partij bij de minste twijfel minstens het dossier had moeten overmaken voor een advies bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zoals de instructie van 19.07.2009 evenals het vademecum stelt. Integendeel, verwerende partij is hardnekkig en stelt dat uit de ‘aankomstverklaring’ duidelijk blijkt dat verzoeker pas in oktober 2010 in België aanwezig was. Immers, in casu legt niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook de hoorplicht aan verwerende partij de plicht op om het standpunt van verzoeker te horen, en dit kan maar enkel gebeuren door een advies te vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, die verzoeker voor verduidelijking kan oproepen om hem te horen, zodat het beginsel audi et alteram partem kan worden gerespecteerd.

1.1.12. In casu werd verzoeker noch gehoord, noch werd zijn dossier overgemaakt aan de voormelde Commissie voor advies. Wanneer — zoals in specie het geval is — twijfel en/of onduidelijkheid bestaat over een dossier (zeker wat de verblijfsvoorwaarde betreft). dient verwerende partij als een zorgvuldige administratie, het voordeel van de twijfel te laten spelen in het voordeel van de rechtsonderhorige, c) een advies te vragen aan de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen. In de ogen van verzoeker, werd hij onheus bejegend, zodat er een beslissing werd genomen die een zodanige inpakt heeft op zijn verblijfsdossier.

1.1.13. Daar de tweede beslissing d.d. 30.06.2011 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 18.11.2010 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

1.1.14. De bestreden beslissingen (weigeringsregularisatie d.d. 18.11.2010 en bijlage 13 d.d. 30.06.2011) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen te motiveren op een afdoende wijze en dient bij de beoordeling van de elementen van het dossier - zeker nu het een ernstig effect heeft op het verblijfsdossier van verzoeker — elke rechtsonderhorige in de mogelijkheid te stellen zijn dossier aan te vullen en bijkomende stukken toe te voegen aan het dossier. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoeker pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoeker in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen en of te worden gehoord in zijn standpunt. Evenmin werd zijn dossier — nu het niet kennelijk ongegrond is — aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen overgemaakt.

1.1.15. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel evenals het beginsel van de hoorplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. Enerzijds blijkt dat verzoeker nalaat om op een concrete wijze uiteen te zetten op welke wijze het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen met de voeten zou hebben getreden. De loutere stelling dat het bevel slechts schaars en niet afdoende is gemotiveerd, volstaat niet om dat bevel onwettig te bevinden.

3.3. Anderzijds blijkt dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van vijf jaar, en tevens dat hij had moeten

worden gehoord door de Commissie voor advies van vreemdelingen, zodat hij in essentie een ruimere toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

3.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke

handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat *in casu* het betoog van verzoeker inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

3.6. Het middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS